

РЕШЕНИЕ

№ 3689

гр. София, 08.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав,
в публично заседание на 15.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **2573** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 46а, ал. 1 и ал. 2 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Б. Х. Д., гражданин на И., подадена чрез адв. Ш., срещу Заповед № УРИ 6865 ОЧ - 7/20.02.2020 г. на Началник на ГПУ - Е., с която чужденецът е принудително настанен в СДВНЧ при дирекция "Миграция".

Твърди се, че оспорената заповед е незаконосъобразна, поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие с материалноправните разпоредби и с целта на закона. Изложени са доводи, че заповедта е издадена при липса на законовите предпоставки, при неизяснена фактическа обстановка и в нарушение на предписаната от закона процедура, като се сочи, че е изцяло немотивирана. Иска се оспорената заповед да бъде изцяло отменена. Представени са писмени бележки.

Ответникът – Началник на ГПУ - Е., не изразява становище по жалбата.

Административен съд София - град, като взе предвид доводите на страните и приложените в административната преписка писмени доказателства, приема следното:

Видно от докладна записка № 6865р-3413/20.02.2020 г., изготвена от мл. експ. Я., по време на дежурство на 20.02.2020 г., около 00:30ч. на ГКПП – Л. пристигнал турски микробус, управляван от турски гражданин, в който пътували 8 пътника от турски и български произход. Била извършена проверка с рентген, при която били установени

5 лица без документи за самоличност, укрити в специално пригоден тайник за тази цел. По данни на укритите лица, всичките били граждани на И., като сред тях бил и жалбоподателят, който декларирал следните данни: Б. Х. Д., [дата на раждане] в И., от мъжки пол, гражданин на И.. Всички лица били задържани и настанени в ПНЗЛ на ГПУ Е..

Въз основа установеното била издадена заповед № УРИ 6865ОЧ-6/20.02.2020 г., с която на Б. Х. Д. на основание чл. 41, т. 1 и чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ е наложена принудителна административна мярка „връщане“. В заповедта е изложено, че жалбоподателят е преминал от Р Турция в Р България без да може да удостовери влизането в страната по законоустановения ред.

Във връзка със съществуващи пречки за изпълнение на горесцитираната заповед е издадена оспорената в настоящото производство заповед № УРИ 6865 ОЧ - 7/20.02.2020 г. на Началник на ГПУ – Е., с която на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ, Б. Х. Д. принудително е настанен в СДВНЧ към Дирекция „Миграция“. В заповедта са изложени мотиви, че предвид нелегалното преминаване на територията на Р България, неустановената самоличност и заявена цел на пътуване на чужденеца, както и наличието на опасност същият да се укрие и възпрепятства връщането си, следва Б. Х. Д. принудително да бъде настанен в СДВНЧ до отпадане на пречките за изпълнение на заповед № УРИ 6865ОЧ-6/20.02.2020 г. и организиране връщането на чужденеца, но за не повече от 6 месеца. Заповедта е връчена на чужденеца на 20.02.2020 г.

Видно от приемо-предавателен протокол УРИ 6865р-3440/20.02.2020 г., на 21.02.2020 г. Б. Х. Д., без документи за самоличност, е предаден и приет в СДВНЧ Любимец.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в рамките на преклузивния срок по чл. 46а, ал. 1 ЗЧРБ, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган – Началник на ГПУ - Е., оправомощен със заповед № 1919/19.08.2014 г. на директора на регионална дирекция „Гранична полиция“- Е. към Главна Дирекция „Гранична полиция“ /л.13/ - компетентен орган съгласно чл. 44, ал. 1 вр. ал. 6 от ЗЧРБ. Не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила при издаването ѝ. Неоснователно е възражението на жалбоподателя за немотивираност на акта. В заповедта са изложени фактически и правни основания за издаването ѝ, като органът изрично се е позовал на заповед № УРИ 6865ОЧ-6/20.02.2020г., издадена въз основа на докладна записка УРИ 6865р-3413/20.02.2020 г., за да приеме, че са изпълнени предпоставките по чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ. С оглед трайната съдебна практика, мотивите могат да се съдържат, както в самия акт, така и в друг документ, към който актът препраща и който се намира в административната преписка.

Обжалваната заповед е издадена на основание чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ, съгласно който в случаите, когато чужденецът, на когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3 от ЗЧРБ, възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органите по ал. 1 могат да издадат заповед за принудително настаняване на чужденеца в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на връщането или експулсирането. Принудително настаняване се разпорежда и в случаите, когато чужденецът не изпълнява условията на наложените по ал. 5 обезпечителни мерки.

По правната си природа принудителното настаняване в СДВНЧ представлява мярка по обезпечаване на изпълнението на ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3 ЗЧРБ, поради което следва да се основава на обективна причина, свързана с опасност от възпрепятстване на изпълнението, което се дължи изключително на поведението на адресата на ПАМ и да се предприема, когато не са възможни други по-леки мерки. Целта, която преследва обезпечителната мярка, е да се организира и осигури изпълнението, когато съществува непосредствена опасност чужденецът да се укрие или да възпрепятства по друг начин изпълнението на наложената му ПАМ. В случая е налице хипотезата на наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 ЗЧРБ, чието изпълнение обезпечава принудителното настаняване.

Според легалната дефиниция, съдържаща се в § 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ "опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3" е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Данни в тази насока могат да бъдат обстоятелството, че лицето не може да бъде намерено на обявения от него адрес на пребиваване, наличие на предходни нарушения на обществения ред, на предходни осъждания на лицето, независимо от реабилитацията, не е напуснало страната в рамките на предоставения му срок за доброволно напускане, ясно е показало, че няма да се съобрази с наложената му мярка, притежава подправени документи или няма никакви документи, представило е невярна информация, вече се е укривало, не е спазило забрана за влизане или други.

От представените по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е влязъл нелегално на територията на Р България, укрит в тайник на микробус с турска регистрация. Б. Х. Д. не е представил документ за самоличност, няма деклариран адрес на пребиваване, както и не може да се установи, каква е била целта на пътуването му и причината нелегално да премине територията на РБ, укрит в специален тайник за целта. При тези данни обоснован се явява изводът, че по отношение на оспорващия е налице опасност да се укрие по смисъла на чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ във вр. с § 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ, както и да възпрепятства връщането. Тъй като целта на принудителното настаняване в СДВНЧ е да осигури изпълнение на наложената ПАМ, то следва да се приеме, че в процесния случай са изпълнени изискванията на чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ за постановяване на оспорения административен акт, а именно на чужденеца е наложена ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 „връщане“ във вр. с чл. 44, ал. 1 и чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ и съществува реална опасност да се укрие. Поради това, съдът счита, че принудителното настаняване е разпоредено именно за изпълнение на целта, предвидена с чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ - организиране на връщането.

Установените по делото обстоятелства сочат, че спрямо оспорващия не могат да бъдат приложени заедно или по отделно някоя от по-леките мерки, предвидени в чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ. Това е така, тъй като не бе доказано, че разполага със средства, които да послужат за парична гаранция, не разполага с документи за самоличност и с адрес за пребиваване в страната.

Процесната мярка е издадена със срок до отпадане на пречките за изпълнение на наложената ПАМ, чието обезпечаване се цели, което означава, че с отпадането на необходимостта от изпълнение, заповедта прекратява действието си. Съгласно чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ настаняването продължава до отпадане на обстоятелствата по ал. 6, но не повече от 6 месеца, т.е. настаняването има срочен характер, който в случая е

съобразен от издателя на акта. Съобразен е и чл. 15, § 4 от Директива 2008/115/ЕО на Европейския Парламент и на Съвета от 16 декември 2008 година относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите-членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни, според който, когато стане ясно, че (...) вече не съществуват посочените в параграф 1 условия, задържането престава да бъде оправдано и засегнатото лице се освобождава незабавно.

Според чл. 15, § 1 от Директива 2008/115/ЕО, освен ако в конкретния случай не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки, държавите-членки могат да задържат гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, само за да се подготви връщането и/или да се извърши процеса на извеждане. В разпоредбата е предвидено също, че всяко едно задържане е за възможно най-кратък срок и продължава единствено по време на процедурите по извеждане и при надлежно изпълнение на тези процедури. Наложена мярка за административна принуда с процесната заповед е в съответствие с посочената разпоредба.

По гореизложените мотиви, настоящият съдебен състав приема, че обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган и в предвидената от закона писмена форма, спазени са приложимите процесуални и материалноправни разпоредби, поради което подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

Така мотивиран и на основание чл. 172 АПК, Административен съд-София град, Първо отделение, 3-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. Х. Д., гражданин на И., срещу Заповед № УРИ 6865 ОЧ - 7/20.02.2020 г. на началник на ГПУ - Е., с която чужденецът е принудително настанен в СДВНЧ при дирекция "Миграция".

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: